СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК X… ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 20-го ЧЕРВНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 20, 1986 No 116. VOL. XCIII

В Ню Йорку плянують створити комітет Тисячоліття Християнства

Ню Йорк. — У вечірніх годинах у п'ятницю, 6-го червня ц.р., тут в будинку НТША відбулися наради у справі створення місцевого комітету Тисячоліття в Україні. Наради скликав, за відомом голови Президії Крайового Комітету д-ра Юрія Старосольського і голови Організаційної комісії д-ра Петра Стерча, д-р Юрій Солтис, голова Крайового Ділового Комітету. На ці наради він запросив всіх членів Крайового Ділового Комітету, які живуть в Ню Йорку й околиці щоб обміркувати методу і час скликання установчих зборів для створення метрополітального комітету.

Справа творення місцевих комітетів Тисячоліття Християнства в Україні стала тепер дуже актуальною бо до точної річниці хрищення залишилось два роки. Від самого початку Крайовий Комітет робив старання у цій справі. Пленарне засідання Президії, до якої входять всі крайові церковні і громадські організації, у серпні минулого року присвятило досить багато уваги творенню місцевих комітетів. Крайовий Комітет опублікував відозву до української громади, у якій одним з головних закликів було творити місцеві комітети. Також голова Організаційної комісії вислав у цій справі понад 600 листів. Це все дало деякий успіх, бо такі комітети були створені у кількох містах. Останнє пленарне засідання Президії, яке відбулося 17-го травня ц.р. у Філядельфії, також присвятило увагу цій справі. Це є дуже важливе, бо громада має величаво відзначити велику річницю Хрищення Руси-України. Крайовий Комітет організує таке відзначення у Вашінгтоні, а по інших містах це мають зробити місцеві комітети, зложені з представників всіх церковних і громадських організацій. Серед української громади по містах існують мистецькі, наукові, молодечі, спортові та інші сили, які можуть і повинні всеціло причинитись до гідного відзначення річниці, яке припадає тільки раз на тисячу років.

Маючи це все на увазі, голова Крайового Ділового Комітету скликав наради щоб розглянути шляхи творення комітету Ню Йорку й околиць. Присутні на нараді погодились, що з огляду на літній сезон, установчі збори треба буде скликати на перші дні вересня і про це повідомити окремим письмом вже тепер, а опісля ще раз пригадати українській організованій громаді. Присутні розглядали також структуру місцевого комітету і прийшли до заключення щоб Крайовий Комітет став моделем для місцевого комітету. Тому у пляні є запропонувати установчим зборам попросити до Почесної Президії Владику Василя Лостена від Української Католицької Церкви, Владику Антонія від Української Православної Церкви і представника від Євангелицьких Церков. Громадський комітет, так само як крайовий, може складатися з представників всіх місцевих церковних і громадських організіцій. Установчі збори можуть вибрати також діловий комітет з різними комісіями — мистецькою, організаційною, фінансовою, молодечою, преси та іншими, які будуть плянувати і виконувати свою працю.

Учасники нарад вже тепер закликають всі українські громадські і церковні організації Ню Йорку й околиць прислати своїх представників на установчі збори.

ПРИВІТАННЯ, ЗМІНИ СТАТУТУ РЕЗОЛЮЦІЇ І РЕКОМЕНДАЦІЇ 31-ОЇ КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ

31-ша Конвенція Українського Народного Союзу, зібрана на своїх нарадах в Дітройті, Миш., в тижні від 25-го травня 1986 року:

1. Поновно шле свій братерський привіт поневоленому комуно-московськими імперіялістами українському народові, який продовжує свою героїчну боротьбу за свою національну самобутність, та державну незалежність і навіть у найтрудніших обставинах цієї боротьби творить непроминаючі вартості в багатьох ділянках життя. Конвенція УНС закликає всіх своїх членів продовжувати і пожвавлювати свою активну участь в усіх акціях, скерованих на допомогу українському народові в його змаганнях.

2. Вітає уряди, Конгрес — Парлямент та народи своїх країн, З'єднаних Стейтів Америки і Канади, висловлює їм вдячність за всі їхні рішення і акції, скеровані на оборону людських і національних прав усіх народів світу, зокрема українського народу ,та апелює до наших урядів продовжувати і посилювати ці акції.

3. Вітає в пошані ієрархії наших Церков та проводи наших церковних об'єднань, вітає нашу світову громадську надбудову та наші крайові централі, вітає проводи і членів наших крайових і місцевих харитативних, наукових, молодечих, жіночих, економічних та всіх інших установ і закликає всіх своїх членів активно включитися в усі їхні акції, ведені для добра нашої громади і нашого народу.

ЗМІНИ СТАТУТУ, ПРИЙНЯТІ НА 31-ІЙ КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ

1. До точки 52 — поправка статуту, яка була прийнята 30-ою Конвенцією, додати наступні слова:
„під умовою, що перенесення таких, нікому не виплачених фондів, яких виплати ніхто не вимагав, не суперечить відносним стейтовим або федеральним законам".

2. До статті ч. три, точка 32 додати після четвертого, існуючого параграфу:
„Головний Уряд є уповноважений покликати Раду Директорів Українського Народного Союзу в Канаді, яка вестиме діяльність УНСоюзу під юрисдикцією Головного Екзекутивного Комітету УНСоюзу. Ця рада повинна мати свою канцелярію і бюджет з канадських фондів, що мають бути депоновані на окремому конті в Канаді. Цим контом розпоряджатимуть своїми підписами урядовці, що їх назначить Рада Директорів і які будуть відповідальними перед Головним Екзекутивним Комтетом через головного директора для Канади".

РЕЗОЛЮЦІЇ СТАТУТОВОЇ КОМІСІЇ

1. Конвенція піддержує резолюцію, прийняту 29-ою Конвенцією відносно структури Окружних Комітетів УНСоюзу. (Гляди зміни статуту, резолюції і рекомендації 29-ої Конвенції, 1978 року, параграф 27, точка 3).

Для здійснення цієї резолюції, Конвенція доручає Головному Урядові поробити без проволоки дальші кроки.

2. Конвенція піддержує інтенції резолюції прийнятої 29-ою Конвенцією, яка доручає Головному Урядові зладити пляни для відбування майбутніх Конвенцій УНСоюзу на Союзівці. (Гляди зміни статуту, резолюції і рекомендації 29-ої Конвенції, 1978 рік, параграф 27, точка 2).

Статутова комісія: **Ярослав Білак, Гелен Словік, Зеновія Зарицька, Роман Припхан і Гаррі Жеребняк.**

РЕЗОЛЮЦІЇ

1. Конвенція доручає новообраному Головному Урядові звернутись до урядів наших країн, ЗСА і Канади, та різних міжнародних організацій, щоб вони добивалися від уряду СССР відкрити різні дороги негайної допомоги для наших братів і сестер, які потерпіли і ще потерплять у наслідок катастрофи у Чорнобилі, і встановити безпосередній контакт із загроженими радіяцією нашими рідними, яких евакуовано або переселено.

2. Конвенція доручає новообраному Урядові вимагати від урядів ЗСА і Канади перевірки праці ОСІ у ЗСА і комісії Дешена в Канаді, зокрема щодо вживання спрепарованих КҐБ та іншими сумнівними джерелами свідченнями у **процесах проти мнимих коляборантів** і знеславлювання цілих груп і народів, особливо українського.

3. Конвенція доручає новообраному Урядові припильнувати, щоб згідно з рішенням Конгресу ЗСА справа українського морядка Мирослава Медведя була перевірена грунтовно Гельсінкською комісією ЗСА, під головуванням сен. Алфонса Д'Амато.

4. Конвенція доручає новообраному Урядові заангажувати професійного демографа, який перевірив би студію нашого членства, і цілої української громади в ЗСА і Канаді для уможливлення плянованої посиленої організаційної праці.

5. Конвенція доручає новообраному Урядові поширити існуючі та заініціювати нові програми для молоді, зокрема незорганізованої, у всіх ділянках її заінтересування та в тому напрямі використати потенціял нашої оселі Союзівки.

6. Конвенція закликає членів-католиків УНСоюзу всеціло приєднатися до вже заплянованих ієрархією святкувань 100-ліття УКЦеркви в ЗСА.

7. Конвенція закликає все членство УНСоюзу брати

(Закінчення на стор. 4)

ПОДІЇ В ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКІЙ РЕСПУБЛІЦІ ЗАГОСТРЮЮТЬСЯ

Йоганнесбург, ПАР. — Події в Південно-Африканській республіці набирають гостроти і рівночасно широкого розголосу в світі. Від часу проголошення вийняткового стану в країні минулого тижня урядом білої меншости, чорне й кольорове населення ПАР, яке творить більшість в тій країні, застосувало цілком інші методи боротьби з урядом і веденою ним політикою апартеїду. Замість масових демонстрацій, які неможливо влаштовувати з огляду на масову присутність війська і поліції в усіх майже містах Південної Африки, чорне населення протестує формою масових і льокальних страйків, не зважаючи на наслідки і арешти, що їх переводить поліція.

Все одно від часу проголошення вийняткового стану в ПАР загинуло 45 осіб, переважно молоді, яка не конче поділяє погляди старшої ґенерації і вдається дуже часто до більш радикальних методів боротьби з поліцією і військом. Тамошній єпископ Англіканської Церкви Десмонд Туту, ризикуючи арештом і репресіями зі сторони урядових чинників, дав в середу, 18-го червня ц.р., довше телефонічнес інтерв'ю американському кореспондентові телевізійної станції Ей-Бі-Сі Пітерові Дженнінґсові у якому він поновно закликав західні країни, зокрема З'єднані Стейти Америки, Великобританію, Японію, Західню Німеччину, Францію Італію та інші індустріяльні держави, застосовувати гостріші санкції проти уряду білої меншости в його країні, закінчуючи словами: „прошу, допоможіть нам вижити, рятуйте нас перед масовими арештами, тортурами, розстрілами тощо!"

У висліді такого розвитку подій Палата Репрезентантів ЗСА прийняла великою більшістю голосів постанову про накладення абсолютного ембарґа на експорт й імпорт товарів до Південної Африки і припинення всяких інвестицій в Південно-Африканській Республіці американськими компаніями та приватними особами. Цю постанову, яку зараз таки було відіслано на розгляд і потвердження в Сенаті, підтримували репрезентанти обидвох політичних партій — Демократичної і Республіканської, а скора реакція ЗСА заскочила не тільки закордонних політиків, але навіть самих американців.

Покищо не відомо, як до цієї постанови поставиться Уряд, але відмова накласти санкції проти ПАР може викликати тепер в обидвох палатах Конґресу гостру антиурядову реакцію, яка напевно не була б корисною для американського народу і могла б викликати ланцюгову реакцію робітничих профспілок і зорганізованого робітничого сектору взагалі.

У подібній ситуації знайшлися також інші західні народи, крім очевидно, комуно-московської імперії і її сателітів, які обмежуються тільки до пропагандивної реторики і антизахідньої кампанії, з метою максимально використати події в ПАР для своїх імперіялістичних цілей.

УКРАЇНСЬКІ „НАЙКРАЩІ У СВІТІ"БАТЬКИ Й СОЮЗОВЦІ-СЕНЬЙОРИ ПОСВЯТИЛИ ДІМ ДЛЯ СЕНЬЙОРІВ ТА ПРОВЕЛИ УСПІШНО ФЕСТИВАЛЬ НА ПОШАНУ БАТЬКІВ

Союзівка (Л. Волянська). — „Українські батьки та дідусі є найкращі в світі", — сказав головний предсідник Українського Народного Союзу д-р Іван О. Флис, відкриваючи мистецьку програму Фестивалю на пошану батьків, фестивалю, головною дією якого було святкове посвячення дому для сеньйорів УНС, у неділю, 15-го червня,тут, на мальовничій оселі Батька-Союзу, в Кетскильських горах.

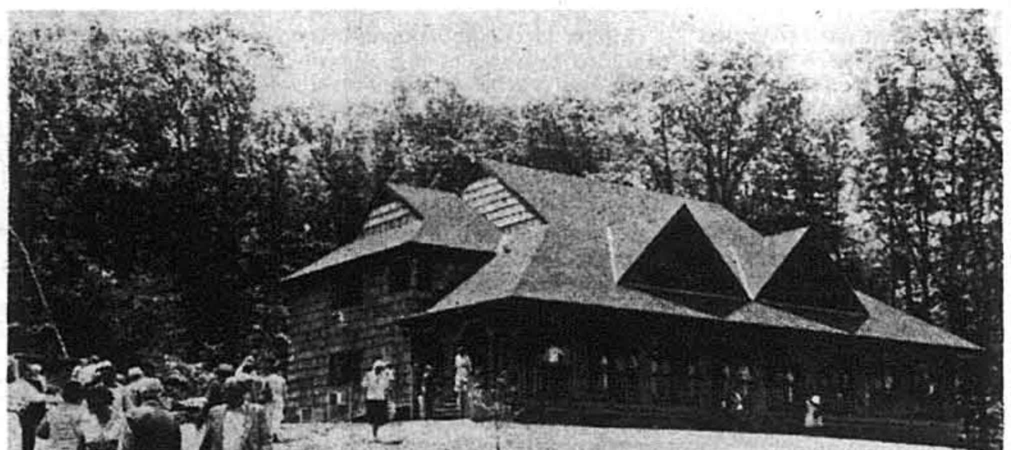
„Український Народний Союз — цю могутню українську заморську твердиню, збудували союзовці-сеньйори протягом кількох десятків років, а тепер Батько-Союз збудував для них дім, як жест вдячности й признання", — говорив далі головний предсідник, запевняючи, що цей дім — це лише початок будування будинків для сеньйорів, що буде продовжуватися і далі переобраною Головною Екзекутивою УНС, що якраз 1-го липня вступить у свою нову каденцію. На це Екзекутива УНС дістала мандат від 31-ої Конвенції Українського Народного Союзу, яка якраз успішно відбулася в кінцевому тижні травня у Дітройті.

День Батька (другий такий День, другий рік підряд) і посвячення дому сеньйора розпочалося у цю гарну неділю співаними Службами Божими в обох українських церквах на Союзівці. О 10-ій годині ранку в церкві Святої Тройці правив Службу Божу отець архимандрит - митрат д-р Віктор Поспішіль. Отець-архимандрит виголосив також відповідну проповідь, високо підносячи заслуги українських батьків-патріотів, які вміли і вміють виховувати своїх дітей у християнському й патріотичному дусі.

О годині 11-ій ранку правив Службу Божу в православній каплиці отець-настоятель Іван Куліш, він же настоятель православної церкви св Михаїла у Гадсоні, Н.Й., виголошуючи також відповідне слово до батьків, які гідно дбають про міць української родини, цієї підстави здорового народу. Тут співав хор під керівництвом проф. д-ра Володимира Бакума.

Рівно о 12-ій годині опівдні маси вірних обох парафій та кілька сотень гостей-союзовців, які прибули на Оселю на ці святкування з багатьох округ автобусами, автами, а навіть потягами, перейшли до новозбудованого мешканевого дому сеньйорів для церемонії посвячення, яку довершили спільно священики обох українських віровизнань. З католицького боку співслужив молебень о. шамбелян Петро Федорчук, парох Гемтонбурґу, Н. Й., а з православного боку — о. І. Куліш, при співі зібраного хору ,яким керував д-р Олег Волянський, донедавній голова Об'єднання Сеньйорів

(Закінчення на стор. 3)

Новий будинок для сеньйорів на Союзівці (фота: ред. Рома Гадзевич „Український Тижневик")

Присутні члени Головного Уряду з отцями.

В АМЕРИЦІ

ФАРМАЦЕВТИЧНА ФІРМА, що виробляє пілюлю „Екседрін" найбільшої сили, відтягнула їх з продажу в цілій країні після того, як стверджено, що 40-літня жінка в стейті Вашінгтон померла після їх зажиття. Її автопсія виказала затруєння ціянідом.

УРЯДОВІ ЧИННИКИ у Вашінґтоні чекають нетерпеливо на поворот з Москви совєтського амбасадора Юрія Дубініна, який поїхав на консультацію у справі пропозиції Роналда Реґена зустрітися з Міхаїлом Горбачовим. Перед своєю поїздкою до Москви амбасадор Дубінін двічі зустрічався із державним секретарем Джорджом Шулцом. Розмови між Реґеном і Ґорбачовим мусять бути підготовані Шулцом і міністром закордонних справ СССР Едвардом Шеварднадзе. Цей останній однак в найближчому часі зайнятий іншими міжнародними зустрічами, зокрема з президентом Франції Франсуа Міттераном, який після відвидин в ЗСА з приводу 100-ліття Статуї Свободи вибирається до Москви.

В БІЛОМУ ДОМІ ВІДБУЛИСЯ переговори між президентом Роналдом Реґеном і президентом Уруґваю Хуліо Марією Санґінетті, який перебуває у З'єднаних Стейтах Америки з офіційною візитою. Р. Реґен високо оцінив діяльність Х. Санґінетті, який відновив демократичні принципи в Уруґваю. „Останнім часом ми стали свідками безпрецедентного наступу демократичних сил в західній півкулі, — сказав Р. Реґен. — 90 відсотків латиноамериканців живуть нині в умовах демократії, і ми не заспокоїмось, поки останні диктаторські режими, як праві, так і ліві, не припинять свого існування. Дні диктатур в Латинській Америці пораховані". Говорячи про становище в Нікараґуа, Президент сказав, що перед цією країною стоїть вибір: чи будуть її громадяни користуватися благами свободи, чи їх чекає жах довгої тиранії. Виступаючи зі словом-відповіддю, президент Санґінетті сказав, що, не зважаючи на розбіжності в деяких питаннях, Уруґвай солідаризується зі З'єднаними Стейтами Америки в зусиллях, спрямованих на встановлення міцного миру на американському континенті. Він зупинився також на тяжких економічних проблемах, що стоять перед Уруґваєм.

ГАЗЕТА „ВАШІНҐТОН ТАЙМС" повідомила про секретну поїздку директора Сі-Ай-Ей Вілляма Кейсі в Заїр. Останнім часом ця країна, що займає друге після Південно-Африканської Республіки місце щодо розвіданих запасів корисних копалин, необхідних західнім країнам, привертає пильну увагу як вільного світу, так і совєтського бльоку. Анґольське військо, яким керують совєтські інструктори, вже двічі нападало на Заїр — в 1977 і 1978 роках. Оба ці напади були відбиті при допомозі французьких і марокканських військ.

АМЕРИКАНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО Алфред Нопф повідомило, що восени воно видасть книгу Єлени Боннер, в якій жінка академіка Андрея Сахарова розповість про життя в засланні у Ґорькому і про своє перебування в З'єднаних Стейтах Америки. Одночасно книга Єлени Боннер,яку вона почала в Совєтському Союзі ,а закінчила під час перебування в ЗСА, вийде в сімох інших мовах — в Англії, Франції, Західній Німеччині, Італії, Данії, Норвегії і Швеції.

У СВІТІ

В ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКІЙ Республіці загинуло 11 чорних осіб у зударі з поліцією і військом при відзначуванні річниці першого зриву чорного населення в Совето 10 років тому. Відзначування відбувалося переважно формою страйків робітників, бо уряд білої меншости, проголосивши вийнятковий стан в цілій країні, заборонив влаштовувати всякі демонстрації і маніфестації. Військо і поліція розганяли, а у випадку потреби арештували всіх осіб, які намагалися творити групу 10 і більше. Крім того уряд наклав цензуру для передавання інформацій про напруження в ПАР і тому також закордонні радіо і телевізійні кореспонденти подають дуже обмежені вістки.

НАРКОТИК ОПІЮМ допомагає афганським повстанцям продовжувати боротьбу із совєтським окупаційним військом і місцевими комуністичними частинами та поліцією. Вони продають опіюм у великих кількостях для інших держав і торгівців, щоб тільки здобути фінанси для своєї боротьби. Політичні спостерігачі і деякі речники повстанських груп жалуються, що західні держави, зокрема З'єднані Стейти Америки, Великобританія, Західня Німеччина, Японія та інші, дуже обмежують свою допомогу для повстанців і не розуміють їхньої цілі і їхніх ідей, за які йде змаг з окупантськими військами.

ІЗРАЇЛЬ ЗАСТАНОВЛЯЄТЬСЯ над видачею в руки американського правосуддя тих осіб, які займаються чи будуть займатися в майбутньому шпигунством, зокрема збиранням військових таємниць. Міністер справедливости в уряді прем'єр-міністра Шімона Переза Іцак Модай заявив кореспондентам, що його міністерство розглядає тепер таку можливість видачі ізраїльтян американцям, але цю пропозицію мусить затвердити уряд і парлямент.

РАДІО КАБУЛЬ повідомило про додаткову мобілізацію молодих чоловіків до армії, яка тепер нараховує 40.000 вояків, але її моральна вартість дуже низька, не зважаючи на совєтських старшин, які її вишколюють, і політруків та КҐБ-істів, які стараються про її політичний вишкіл. Мобілізації підлягають усі чоловіки без винятку на їхній статус. Звільнені можуть бути тільки ті, які не здібні служити з причини фізичного чи психологічного стану. Політичні спостерігачі кажуть, що не треба виключати можливості, що афганський уряд підготовляється до перебрання контролі в країні після евентуального відтягнення совєтських окупаційних військ, про що йде мова у переговорах між афганськими і пакістанськими представниками в Женеві, які спонзорує Організація Об'єднаних Націй.

ПІТЕР ЯНКОВІЧ, спеціяліст з міжнародної політики в австрійській соціял-демократичній партії і колишній делеґат Австрії до Організації Об'єднаних Націй, був найменований міністром закордонних справ, щоб замінити на цьому пості дотеперішнього міністра Леопольда Ґраца, який зрезиґнував після вибору Курта Вальдгайма президентом тієї країни. П. Янковіч, 55-річний політичний діяч, втішається повагою у високих політичних колах. Свого часу він тісно співпрацював з колишнім канцлером уряду Бруно Крайским.

АЛЬМАНАХ НА 1987 РІК

Уже почалася підготова Альманаха УНС на 1987 рік. Редакція прийматиме матеріяли в українській і англійській мовах до 21-го липня 1986 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Американські журналісти шукають за правдою

Довго це тривало, але вкінці таки і американські журналісти, хоча далеко не всі, почали розуміти, що це, що діялося або і діється в совєтській Україні із різних причин промовчують перед західнім світом.

Сумним збігом обставин у тому шуканні історичної правди про Україну допомогло друге велике нещастя в Україні, а це нуклеарний вибух у Чорнобилі.

В останньому місяці ми знаходимо в американській пресі ряд статтей, в яких нав'язуючи до довгої мовчанки совєтського Уряду відносно подій у Чорнобилі, американські журналісти пригадують мовчанку В. Дюранті про Великий Голод в Україні 1932-33 років і мовчанку, яка продовжується тепер, коли із невияснених причин документальний фільм „Жнива розпачу" не може дістатися до американського глядача.

Здається найбільше широку акцію розпочав наш приятель, радіокоментатор Лес Кінсолвінґ, який як власник двох уділів у видавництві „Ню Йорк Таймсу" поставив видавцеві Артурові Салцберґерові на зборах шеровців клопітливе питання відносно „славного" журналіста Волтера Дюранті і промовчування ним правди про Великий голод. Він теж поставив пропозицію, щоб видавці „Ню Йорк Таймсу" відібрали В. Дюранті нагороду Пуліцера, покликаючись на прецедент, який мав місце у „Вашінґтон Пост" із журналісткою, що написала неправдивий репортаж. Салцберґер приобіцяв розглянути справу і дати відповідь та справді дав таку 19-го травня ц.р. Але відповідь була така хитра, що це дало причину Л. Кінсолвінґові коментувати її не лише на своїй радіопрограмі, але також на сторінках газети „Вашінґтон Інквайрер". І тут і там він з повним переконанням і ерудицією атакує „Ню Йорк Таймс" за промовчування правди про Великий голод і про дальше іґнорування цього історичного факту. Він добачує це в тому, що „Ню Йорк Таймс" цілковито промовчав інформації про документальний фільм „Жнива розпачу", який одержав на міжнародному фестивалі в Ню Йорку у 1985 році першу нагороду.

Відгук нашої громади на цю справу був великий. Знаємо про багато випадків, що люди писали до „Ню Йорк Таймсу", згадує про це також Л. Кінсолвінґ, але як бачимо з відповіді, це не зворушило видавця.

Про старання, що їх розпочав Л. Кінсолвінґ писав обширно щоденник „Ню Йорк Сити Трібюн", в окремій статті Лева Наврозова, де автор закидує „Ню Йорк Таймсові", що цей є просто знаряддям в руках совєтської пропаґанди. Він порівнює затаєння Великого голоду в Україні із теперішним затаєнням жахливої нуклеарної катастрофи в Чорнобилі.

До порівняння між Великим голодом і теперішним нещастям в Україні доходить також передова у „Бостон Сандей Ґловб" в якій пишуть, що із першими вістками про евакуацію тисячів мешканців околиць Прип'яті і тисячів дітей з Києва мимоволі українцям мусять приходити на думку 1932-33 роки і цей ґеноцид, що його вчинив Сталін, виморивши голодом сім мільйонів населення. І тут знову у передовій пишуть про фільм „Жнива розпачу", який саме недавно показували у Гарварді і висловлюють здивування, що телевізійні сітки в ЗСА не показують його широкій публіці.

Подібну реакцію находимо у газеті „Ню Гейвен Реджістер", де, поміщуючи коментарі читачів про катастрофу у Чорнобилі, знову бачимо намагання порівняти те, що тепер сталося із промовчуванням фактів про Великий голод.

„Ню Йорк Сіті Трібюн" у своїй передовій з 16-го травня ц.р. також всеціло занимається проблемою нуклеарної катастрофи в Україні та затаюванням правдивої величини того нещастя.

Як бачимо, щораз більше американських журналістів шукає за правдою і її поволі знаходить. Нашим обов'язком є паки і паки пригадувати світові про одну та другу страшну подію і старатися, щоб писали та говорили про них наші прихильники із засобів американської масової інформації.

Василь Дідюк

РІК УКРАЇНСЬКОГО ВОЇНА

Проголошення Світовим Конгресом Вільних Українців 1986 року — Роком Українського Воїна має на меті зосередити увагу всіх українців світу і наших співгромадян країн, у яких живемо, на минуле і сучасне українського вояцтва у службі своєму й іншим народам для ідеалів волі, справедливости і державної незалежности.

Історія України — це у значній мірі історія оборонних воєн перед зазіханням наших „добрих сусідів", що завжди лукавим оком споглядали на нашу „медом і молоком" текучу землю і використовували кожну найменшу нагоду, щоб її загарбати. На протязі всієї історії український народ ніколи не був загарбником чужої землі, а як вже конечно було вести війну з ворогом, то ніколи не підступом, хитрістю, зрадою чи несподіваним наскоком, а під час битви, застосовуючи лицарську поведінку. Наш князь Святослав (960-972 р.) перед своїм походом повідомляв ворога: „Готовтесь, іду на вас!" І тоді наша держава над Дніпром сягала від Чорного моря до північних лісів і від Карпат по Кавказ, а її кордони обороняли наші князі із своїми славними дружинниками-воїнами.

Великою відвагою, лицарськістю і бойовою наснагою визначились наші прадіди, діди, батьки, коли вони підносили меч як союзники інших народів і кров'ю засвідчували свій козацький дух на далеких побойовищах; вони своєю зброєю і грудьми століттями захищали Европу від азійських орд. Козацькі морські походи принесли нам славу лицарської нації. Перемоги під Зборовом і Конотопом віддали нашим предкам владу на своїй землі.

Але не зважаючи на світлі і геройські чини часто — „встоятись не було сили!" Політичні обставини, захланні сусіди, багатство нашої землі, географічне положення і постійні напади різних ворогів не давали можливости закріпитись українській державі. Змінні окупанти поневолювали Україну, а її воїнів-героїв силою забирали розбудовувати московську, польську-литовську, австрійську та інші імперії.

Та „Не скує душі живої І слова живого", як навчав нас Великий наш Кобзар Т. Шевченко. Український народ хоч у неволі, завжди боронив і боронити буде своєї свободи і державности. І коли прийшов час відродження Держави у Першій і Другій світових війнах, то на позиціях з крісом у руках були: Українські Січові Стрільці, Українська Галицька Армія, Армія Української Народної Республіки, повстанські загони, а опісля Карпатська Січ, Перша Українська Дивізія УНА і Українська Повстанська Армія (УПА). Все це вияви одного і того ж самого безсмертного лицарського й козацького духа, який поколіннями ставить перед українським народом обов'язок з мечем у руках служити своєму народові. Всі згадані вгорі формації збройних сил України славно і з честю виконали свій обов'язок перед історією. Всі вони кров'ю засвідчили про право українського народу на свою соборну, самостійну державу.

Всі вони, а вони безчисленні, живі і мертві є нашими героями! Тому в цьому Році Українського Воїна-героя віддаймо їм окрему честь, поклін і подяку. Ми, що живемо поза межами України, рік у рік у травні згадуємо і прославляємо тих героїв, які життя своє віддали у боротьбі за українську вільну і незалежну державу. Вже в сивій давнині люди величали своїх героїв і віддавали їм майже божеські почесті. Визначене перед довгими віками поняття героїзму дійшло до наших днів. Тому щороку ми клонимо голови перед тими всіма відомими і невідомими воїнами-героями, які не посоромили прадідівської і козацької слави, а захистили честь нації для майбутніх поколінь. Бо хоч вони і відійшли фізично з цього світу, але для народу вони живуть вічно і стали світлом, яке вказує шлях, куди мають прямувати нові покоління.

Український народ на рідних землях, позбавлений волі і незалежности, нині не має змоги відкрито шанувати своїх національних героїв, ставити їм пам'ятники, відвідувати їх могили і складати на них вінки живих квітів. Могили тих усіх, які полягли за право народу жити вільним життям, сьогодні в Україні або розриті ворогом, або зарослі бур'янами. Московський імперіяліст, крім живих борців за волю, не менше боїться мертвих, які із-за гробу його лякають, бо нагадують українському народові про те, хто їх і за що загарбав в неволю. Вістки з України говорять про розриті могили — козацькі, стрілецькі, — не згадуючи вже про могили ув'язнених, розстріляних, заморених голодом колишніх воїнів українських армій.

Пам'ятаймо про них у цьому Році Українського Воїна!

*
**

У вільному світі, майже в усіх країнах нашого поселення, існують не тільки українські ветеранські організації і ветерани-українці, які обездолені, але з відвагою і завзяттям сини та внуки лицарсько-козацької нації, по „великомуісході" роз'їхались по цілому світі і в арміях країн свого поселення, а зокрема в Канаді і ЗСА, добилися високих старшинських ступнів (включно з генеральськими), медалів, нагород і відзначень. І як довідуємося, в цьому Році Українського Воїна відбудеться світовий з'їзд нашого вояцтва в Ед-

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Оксана Бризгун-Соколик

Виставка тканин у Торонто

В Інституті св. Володимира в Торонто відбувається виставка „Українське ткання в минулому і сучасному". Виставку цю приготовив Український Музей Союзу Українок Канади — філія Онтаріо з нагоди „З'їзду ткачів Америки і Канади".

У просторій залі Музею естетично розкладені музейні експонати — як жіночі одяги з Полтави, Городенки, Бойківщини, Яворова, Буковини, килими, тайстри, запаски, скатерті, налавник, також і веретено.

Виставлені теж й твори-експонати сучасних майстрів та мистців, як Галі Ключко з Торонто, Єлисавети Голінатої з Едмонтону, Наді Зені Хрептул, Ґені Микитяк з Едмонтону, Анни Микитин з Торонто, Петрусі Пелех з Едмонтону, д-ра Петра Пухкого з Едмонтону, Каролі Романик з Вернон, Наталії Саґден-Шевчук з Торонто та Дарії Янди з Едмонтону. Поміж цими експонатами є твори традиційні, як от крайки, пояси, килими, твори „інспіровані" народними: чудова суконка — взір взятий із заволікання, нашийник — інспірація: крайка та лицарський панцер, мотиви гуцульські, трипільські, буковинські, княжий-полтавський... та твори нові, які вживають тільки техніку ткання, як наприклад маки і інше.

Виставка дуже цікава і для ближчої інформації відвідувачі можуть собі набути каталог українською або англійською мовами. Текст і ілюстрації (чорно-білі) для каталогу приготовила Галя Ключко. В ньому дві частини: „Ткання в Україні" — сконденсований історичний аспект з рисованими прикладами та список виставлених експонатів і коротке резюме кожної особи, що виставляє свої твори на цій виставці. Також репродукція одного твору кожного мистця. Каталог цікавий, старанно підготований, шкода тільки, що до нього закралися друкарські мовні помилки.

Виставка ця відбувається при 620 Спадайн авеню в Торонто і є відкрита до 4-го серпня ц.р. і Управа Музею сподівається, що торонтонці та українські туристи в Торонто не пропустять цієї цікавої виставки.

Роман Савицький

Українські зв'язки короля джезу

На днях помер у Ню Йорку Бенні Ґудман (народжений 1909), славнозвісний американський клярнетист-віртуоз, довголітній керівник джезових оркестр, чи пак ткзв. джезбендів, прозваний „королем свінґа" („свінґ" — рід джезу). Замолоду Ґудман набував музичної освіти в Чикаґо, в українського диригента Івана Барабаша. Значно пізніше, Ґудман виступив у Києві і згадував при цьому свого батька, народженого в цьому місті. Ґудман називав Київ „одним суцільним садом". (Радянська Україна", 1-го липня 1962).

У 1940 році Ґудмана зацікавила нова тоді американська перерібка пісні „Ой не ходи Грицю" (український оригінал приписується напівлеґендарній народній поетесі з доби Хмельниччини Марусі Чурай). Автор перерібки, Джек Лоренс, перезвав нашу пісню „Yes, My Darling Daughter" і її вперше виконувала з великим успіхом молода тоді співачка Дайна Шор.

Ґудман часто виконував перерібку Лоренса у формі фокстрота із своєю танковою оркестрою, разом із співачкою солісткою, при чому сам грав побічне сольо на клярнеті. Безумовно, „шлягер" Лоренса причинився до значних успіхів Ґудмана на початку 1940 років. (Про це можна б писати окрему розвідку).

Збереглася навіть платівка, сьогодні рідкість (фірми „Колюмбія"), випущена в прокат 1941 року із участю Ґудмана (клярнет), його танкового „джезбенду", хору та солістки Гелен Форрест.

(Закінчення на стор. 4)

ЄЛЄНА БОННЕР, ДРУЖИНА академіка Андрея Сахарова, яка після лікування в Італії і ЗСА та перебування на Заході майже півроку повернулася назад до Совєтського Союзу, опинилася під обстрілом совєтської пропаґандивної машини. Режим застосовує до неї методи застрашування і заборони виїзду з місцевості Ґорькі до Москви чи іншого міста СССР. Коротко перед поверненням Боннер до СССР совєтський „журналіст", співробітник КҐБ Віктор Луї постарався поширити на Заході фальшивку, яку поспішно надрукували деякі західні газети. Там говориться, що А. Сахаров „це великий совєтський патріот, але його мусять тримати на виселенні поза Москвою тільки задля його неспокійної дружини, яка весь час намагається зустрічатися із закордонними кореспондентами і передавати на Захід різні інформації".

Дмитро Штогрин

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА В НОВОМУ ВИДАННІ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ XX СТОЛІТТЯ

I.

У 1968-1975 роках появилося перше видання англійською мовою цієї монументальної довідкової праці, в якій співпрацювали десятки відомих літературознавців західніх країн. Видано її в чотирьох томах (останній том, як додатковий) в одному з найповажніших видавництв ЗСА Frederick Ungar Publishing Co. в Ню Йорку п.з. Encyclopedia of World Literature in the 20th Century", під загальною редакцією Волфґанґа Б. Фляйшмана. Взагальному ця енциклопедія оперта на двотомовому німецькому виданні Herder Lexikon der Weltliteratur im 20 Jahrhundert (1960-1961), з якого перекладено на англійську мову майже половину матеріялу, введено низку нових гасел, поширено біографічні дані окремих, зокрема англомовних письменників, і бібліографії гасел та пристосовано для англомовного, або точніше — англо-американського світу.

За прийнятим критерієм ця енциклопедія містила огляди розвитку окремих національних літератур і гасла-статті про авторів різних країн; з останніх включено: (1) характеристики творчости та біобібліографічні дані про тих письменників, драматургів і поетів, що їх визнала світова літературна критика, (2) статті про тих авторів, що відіграли визначну ролю у їхніх національних літературах і (3) гасла про тих, передусім з-поза англомовного світу авторів, твори яких є у перекладі на англійську мову і таким чином вони відомі та їх оцінила західня, зокрема англомовна критика. Так отже добір гасел про письменників досить селективний і тому значна кількість не-англомовних авторів і між ними навіть визначних мистців пера східньоевропейських країн не заступлені в енциклопедії окремими гаслами, їх включено лише в загальні огляди розвитку тих же літератур.

Одним із співробітників першого видання енциклопедії був український літературознавець, проф. Юрій Луцький, який подав стислий огляд історії української літератури, починаючи від XI століття і, зупиняючись зокрема над описом „Слова про Ігорів похід" та кінчаючи на пізніх 1950 роках, тобто відміченням поетів Нюйоркської Групи. Замітно, що в цьому огляді не має жадної згадки про багатий період напряму барокка XVII XVIII століть з його полемічною літературою; не згадано Івана Вишенського, ані Григорія Сковороди. Знову при огляді західньоукраїнської літератури 1920-1930 років автор не узгляднив окремих літературних груп, як наприклад групи „Листопад Дажбог" та груп журналів „Дзвони", „Ми", „Назустріч" і „Квадриґи Вісника" (при місячнику „Вісник" згадав лише Є. Маланюка), відмічуючи вбільшості окремих авторів і згадуючи при тому еміґраційні центри українських письменників у Празі й Варшаві. Не виділив Луцький також окремо періоду т.зв. скитальщини й відомого „МУР-у", називаючи тільки деяких письменників, які після Другої світової війни знайшлися в екзилі в Західній Европі, ЗСА й Канаді. Проте сконденсований, за вимогами енциклопедичного характеру цього видання чотиристорінковий огляд Луцького, який подає також бібліографія джерел предмету українською та англійською мовами є суцільним образом історичного розвитку української літератури. При цьому слід додати, що незалежно від того, що хоч, крім згаданого огляду, Луцькому не пощастило помістити в тому виданні інших гасел про окремих українських авторів, його стаття можливо відкрила двері для ширшого представлення питань з української літератури в дальших виданнях цієї енциклопедії.

Після першого видання енциклопедії, яке видержало два наклади, в 1981-84 роках появилось друге, виправлене і значно поширене видання цього літературного довідника під загальною редакцією Леонарда С. Кляйна, яке обіймає чотири томи і п'ятий додатковий індекс. Співпрацювали в ньому два українські літературознавці — це професори Леонід Рудницький і Григор Лужницький, що спільно опрацювали статтю про лужицьку літературу. Знову проф. Томас Бирд є тут автором гасла про О. Гончара; йому належить також огляд білоруської літератури, яка згадана окремо вперше в цій енциклопедії.

(Продовження буде)

Василь Ленцик

ІСТОРИЧНИЙ ПІДХІД У СТАТТЯХ РЕД. І. КЕДРИНА

III.

Йдучи по цій же самій ідеологічній лінії, ред. Кедрин, як „гомо політікус" пише і про Листопадовий Зрив, який також в історії політичної думки відіграв важливу ролю. В статті п.з. „Свято смутку чи радости" автор пише, як то в роках 1924-25 українські комбатанти в Галичині рішили відзначувати Листопадове Свято не як свято сумне, але як радісне, бо це була згадка про велику історичну подію в житті народу. „Правда — пише автор, — Листопадовий Зрив скінчився невдачею, бо не осягнув своєї мети, якою була українська державність. Але Листопадовий Зрив був сам собою — перемогою українського духа. Великий Митрополит Андрей схвалив такий підхід до святкування Листопадового Зриву і відтоді листопадові святкування не були в похоронному настрою, але в день Першого Листопада правились Служби Божі в наміренні українського народу. Це був без сумніву важливий акт — Проголошення Української Західньої Республіки — в дальшому розвої української політичної думки, що автор дуже вміло ілюструє історичними фактами від найдавніших часів по найновіші змагання під проводом таких національних героїв, як: Семен Петлюра, Євген Коновалець, Роман Шухевич-Чупринка і Степан Бандера.

По цій же самій лінії написана стаття „Рік 1918 в історії української політичної думки". І тут також представлені події з нашої історії оперті на різнорідній літературі — споминах, що ілюструють розвій політичної думки в українській історії. Автор просто любується в цій тематиці, а його легке перо майстерно ілюструє цей розвій політичної думки історичними фактами: „Сьогодні, з 40-річної перспективи, видно напричуд ясно, яку величезну ролю відіграла українська революція, а в ній особливо 1918 рік, в історії української політичної думки".

Оцих кілька ілюстрацій із писань нашого достойного Ювілята — Редактора Кедрина вистане, щоб наглядно переконатись про його історичний підхід в його так плідній журналістично-публіцистичній кар'єрі.

Статті в „Ділі".

Я завдав собі трохи труду і переглянув останній річник „Діла", де я знайшов цілий ряд статтей ред. Кедрина, підписаних малими двома буквами "ік". Мушу сказати, що стиль, гостре перо, знання проблематики небагато, або й нічим не різняться від того стилю, що є притаманний нашому Ювілятові під сучасну пору. Він „семпер ідем" все той самий, бистрий обсерватор, щедрий у наведенні фактів, зі знанням історії, відносин і багато дечого із того, що сам пережив, в чому сам брав участь, як журналіст, чи як політик. Той сам Кедрин тоді і той сам Кедрин, тепер, коли читаєте його статті на сторінках „Свободи", чи „Нового Шляху".

У „Ділі" з датою 19-го січня 1939 року ред. Кедрин написав статтю з нагоди поїздки польського міністра закордонних справ Бека до Берхтесґадену на конференцію з Гітлером. Стаття має заголовок „Трудноші і можливості польської закордонної політики". Ця політика, на думку автора статті, не є такою простою, коли Польща існує між двома імперіялістичними потугами Москвою і Німеччиною. Каже ред. Кедрин: погляньте на мапу Москви за Івана Калити і теперішню. Так, як колись панславістична ідея пануючою, так само тепер Москва створила нову ідею з центром в Москві. Ред. Кедрин радить в тій статті прийняти прометеївську ідею та змінити внутрішню політику національну. З датою 25-го січня 1939 року написав ред. Кедрин статтю п.з. „ПАТ і Ст. Ґрабскі" ПАТ — це польська аґенція телеграфічна. Автор передає погляди таки україножерів, професорів львівського університету, як Ст. Ґрабскі, географ Ромер і проф. Буяк, які видавали протиукраїнський журнал „Зємля і Наруд".

Польща не хотіла признати, що існують українці, але зчасом сила етнічної української маси змушувала їх таки бодай трохи рахуватися з дійсністю. Коли польська статистика подавала, що на Волині в 1921 році було 68 відсотків русинів і ні одного українця, то вже в 1931 році було 64 відсотки українців, а з русинів лишилось тільки чотири відсотки.

Цікава своїм змістом є стаття з датою 4-го лютого п.з. „Цікавість та інформація". Тут автор подає цікаві обсервації щодо впливу щоденної преси, яка виробляє в суспільстві політичну освіту. Це були вже гарячкові часи перед самою війною і тому автор подає практичні вказівки, як повинна преса інформувати своїх читачів. „Щоденна преса пише ред. Кедрин — має політично вишколювати громадянство, так далеко, щоб воно наприклад само миттю орієнтувалось серед повені вісток — котрі з них правдиві чи імовірні, котрі штучно роздувані для сенсації, а котрі належать до пробних бальонів, або просто провокацій, бо суперечать льоґічному змістові даної ситуації і праґматичному зв'язкові подій.

„Формована пресою політична освіта каже теж громадянству завжди при всяких добрих чи злих обставинах зберігати спокій та рівновагу духа не піддаватися настроям — ані радісної екзальтації ані розпуки, — пам'ятаючи що перша може бути передвчасна і нікому не потрібна, друга — ще більш безпідставна. Не дурно найбільшою прикметою кожного політика є холоднокровність". І наш редактор кінчає цю цікаву повчаючу статтю, яка є так знаменною для політичного ерудита, яким без сумніву є автор цієї статті, тими словами: Від того чи Гітлер згадує у своїй промові про европейський Схід, чи ні — не залежить доля української нації. Залежить вона від сили українства, якої підвалиною є муравлина конструктивна праця та масова політична освіта".

Майже кожна стаття ред. Кедрина в той гарячковий час передвоєнної психози, яка панувала серед польського громадянства і яка мала вплив також на українську спільноту під Польщею, є виявом цього здорового політичного погляду. Наведу для прикладу статтю з „Діла" з 24-го лютого 1939 року, п. з. „Кожний нарід організується по свойому". „Ці правди, — пише ред. Кедрин, — треба пригадувати, бо в українському громадянстві можна інколи замітити фальшиве зв'язування української національної раці з якимись чужинецькими

(Закінчення на стор. 4)

Українські...

(Закінчення зі стор. 1)

Промовляє д-р І. Флис.

Сопрано Л. Магун-Гурин.

Отці П. Федорчук (зліва) і І. Куліш під час посвячення будинку.

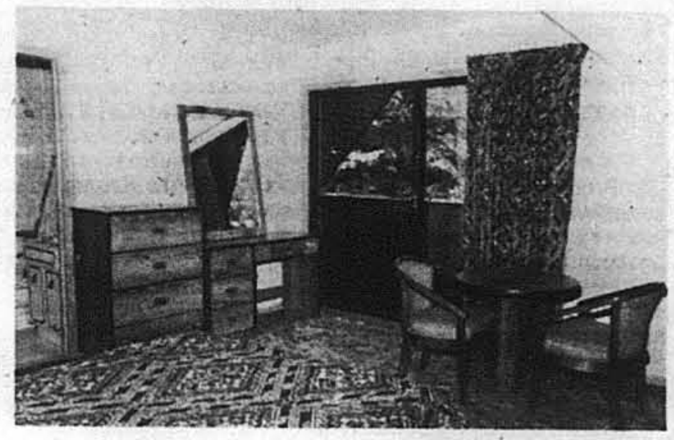
Ансамбль бандуристів „Гомін".

С. Гавриш і М. Сакалош.

Дівчата ансамблю „Зоря".

Вид на одну з кімнат в новому будинку.

УНС, який чимало прислужився до успішного завершення цього корисного сеньйорам діла. Грімким „Многоліттям" — співом для усіх сеньйорів-союзовців, закінчено урочистості посвячення, і присутні гості, під проводом обох отців-парохів та головних урядовців УНС: головного предсідника д-ра І.Флиса, головного секретаря Володимира Сохана, головного касира Уляни Дячук та головного організатора Степана Гавриша (відповідно з дружинами або з мужем), перейшли до гостинниці на обід, смачно приготований „май же легендарним" союзовським шефом-кухарем Андрієм Лесівим та його помічниками.

Простора їдальня головного будинку Союзівки не могла вмістити всіх гостей, тож організатори свята, особливо невтомний управитель Союзівки, головний радний УНС Володимир Квас, нова співадміністраторка оселі Ганя Слободян та новий управитель-кандидат В. Гайдар подбали про додаткові столи в кількох місцях Союзівки для обідів буфетовим стилем, з чого всі були вдоволені.

На обіді, як і на посвяченні дому, а потім на багатій мистецькій програмі можна було бачити численних заслужених українських союзових діячів, зокрема заступницю головного предсідника Ґльорію Пашен з Чикаґо, головного контролера проф. д-ра Богдана Гнатюка з дружиною, головного контролера адв. Нестора Олесницького з родиною, будівничого дому сеньйорів Миколу Крумшина з дружиною; головних радних — Володимира Пастушка, Романа Татарського, Тараса Максимовича, Анну Гарас (яка є теж головою союзової Округи Лігай Веллі), Теклю Мороз із далекої Канади, Андрія Кейбіду та багатьох-багатьох інших, що їх усіх годі тут вичислити. „Український Тижневик" репрезентувала його редакторка Рома Сохан-Гадзевич, щоденник „Свободу" — ред. Людмила Волянська.

* * *

Багата мистецька програма розпочалася о 3-ій годині по полудні вдумливим і глибоким словом д-ра І. Флиса, в якому він підніс високо заслуги українських чоловіків-батьків, патріярхів українських традиційних родин, і заслуги союзовців, будівничих Українського Народного Союзу, цієї фортеці зорганізованого українського громадського, господарського і культурного життя в Північній Америці. Програмою керував з притаманною йому жартівливістю С. Гавриш, представляючи виконавців-артистів, співаків, танцюристів та музик-бандуристів, бавлячи дотепами понад півтисячну авдиторію слухачів-глядачів, та знайомлячи зібраних із головними урядовцями УНС, присутніми тут же в залі на почесних місцях, та з іншими заслуженими українцями, які численно прибули на ці святкування.

Перед програмою вшановано однохвилинною мовчанкою і тихою молитвою всі жертви чорнобильської атомової катастрофи — „тих усіх, що загинули, і тих усіх, що терплять і мабуть загинуть".

У програмі брали участь танечний ансамбль „Зоря" з Ню Бриттен, Конн., під керівництвом молодої адептки танечного мистецтва Дарії Пішко, яка продовжує родинну традицію вже третього покоління, бо танці виводили на сцені у свій час і її мати, і її бабуня. Ансамбль „Зоря" дав сім кольоритних українських танців, виступаючи двічі в програмі. Це були і традиційні народні — „Аркан", „Буковинський" і „Гопак" як і стилізовані — „Привіт хлібом-сіллю", танець „Запорожець за Дунаєм", „Кошик" та „Решето". Шість дівчат і чотири легіні тішили публіку завзяттям і молодечою легкістю українського невмирущого танцю.

Виступ молодої і талановитої співачки з Ню Йорку, сопрано Лариси Магун-Гурин, був справжнім „душевним бенкетом" для зібраних. Гарна й молоденька, з великим і мелодійним голосом співачка полонила слухачів і Шевченковою „Княжною", піснею „Зоре моя вечірняя", музика Я. Степового; і Івасюковою композицією „Пісня буде поміж нас" і „Житами" Андрія Гнатишина на слова Олеся, в першій половині концерту, і в другій половині співаючи Шевченковий „Садок вишневий коло хати", музика Лисенка; аріозо Марильці з опери „Тарас Бульба" Лисенка, одну англійську пісню, і на закінчення — Миколи Фоменка „Любіть Україну" на слова Володимира Сосюри.

В обох частинах концерту виступали кобзарі-бандуристи, ансамбль „Гомін" з Нюарку, зорганізований понад 20 років тому св. п. маестром Володимиром Юркевичем. Тепер ансамблем керує Олесь Напора, старяючись зберегти цю мистецьку одиницю і її розбудувати, як поклін своєму незабутньому учителеві. Цих вісім бандуристів-кобзарів, вік яких, здається, поширюється на три покоління (від 17-річного бандуриста до понад 60-річного), проспівали під час першого виступу стрілецьку пісню „Зірвалася хуртовина", музика Василя Витвицького і дві повстанські пісні: „Тихий ліс, а біля нього шанці" та „Цвіла, цвіла калинонька". У другій частині концерту, так само глибоко й настроєво, бандуристи грали й співали народну пісню „Стоїть явір над водою", стрілецьку — „Ой, у полі верба", „Ішов козак потайком" та „У полі корчомка", закінчуючи свій гарний виступ повстанською — „Україна — степ і море, Україна в непокорі".

Багатий і мистецький концерт підготувала Маріянна Сакалош, координатор братської діяльности УНСоюзу, яка поклала багато вміння, часу й енергії, щоб цей пам'ятний День Батька і День Сеньйора-союзовця випав якнайкраще. Дякуючи виконавцям програми і її організаторці М. Сакалош, конферансьє С. Гавриш попросив її до слова. Вродлива Маріянна в змістовному короткому слові, виголошеному гарною „слобожанською" українською мовою (Маріянна з соборної родини: її батько з Закарпаття, а мама з Слобідської України з Харкова), дякувала виконавцям і всім присутнім за участь у святкуваннях і бажала щасливої поїздки додому всім численним позамісцевим гостям. С. Гавриш після цього закрив програму святкувань, підкресливши невсипущу працю будівничих УНСоюзу, до яких належить і його скромна особа; він досі був головним організатором в Головній Екзекутиві, а з 1-го липня цього року він стане головним контролером УНС, бо „Український Народний Союз варт того, щоб бути і залишитися союзовцем, бож це наше 'Євшан-зілля' ", — казав завзятий конферансьє, запрошуючи всіх гостей і на всі інші імпрези, які рясно відбуватимуться на Союзівці під час грядучого літнього сезону, що ось-ось розпічнеться, бо „Союзівка є тим магнетом, що притягає українців з усіх кінців розлогої діяспори".

Помолімось за наших друзів.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедр Українознавства

Впреп. о. протопресв. Іван Ткачук відслужить Заупокійну Святу Літургію, в неділю 29-го червня 1986 року, о год. 10-ій ранку, в УПЦеркві Всіх Святих в Ню Йорку, за Блаженної Пам'яті:

ЯКОВА БЕРЕСТЯНСЬКОГО
ОЛЕНУ І МИКОЛУ ГАДЗІНСЬКИХ
ЛЮДМИЛУ ДРАГОМАНОВУ-ДЕМИДЕНКО
ІВАНА ЛУЦИКА
ОЛЕКСАНДРА І СТЕПАНІЮ РЕШЕТУХІВ
д-ра АНТОНА СЛИЖА

Всіх Вп. Членів ФКУ просимо про молитви за померших наших друзів.

Помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Членам ФКУ!
ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

ПОДЯКА

Дякуємо Всім, що вшанували пам'ять нашого Найдорожчого Мужа, Батька, Брата, Вуйка, Діда і Тестя

св. п.

Платона Стасюка

своєю участю в похоронних відправах, молитвами та пожертвами на Заупокійні Служби Божі. Дякуємо за всі, так щирі вислови співчуття та любови, як також вияви пошани до Покійного.

Особлива подяка ВШановним Паням — Членкиням 17-го Відділу Союзу Українок в Маямі під проводом п-ні Ірени Ракуш за влаштування поминок, а всім Учасникам Поминальної Богослужби в 40-ий день після смерти бл. п. Платона Стасюка — щире спасибі.

Дякую також за щиру поміч п-ні Олі Бульбі і сестрі п-ні Янці.

Вічна Йому Пам'ять!

МАРІЯ СТАСЮК — дружина з ріднею

Прощаючи в далеку дорогу всім нам Улюблену і Невіджалувану

бл. п.

МАРІЧКУ КВІТКУ СТЕЦЮК

замість квітів на Її могилу в сороковий день від Її смерті товаришки з гімназії сс. Василіянок у Львові зложили 220.00 долярів на СОБОР СВ. СОФІЇ в Римі.

СТЕФА БЕРНАДИН
ІВАННА ҐОРЧИНСЬКА
ОЛЕНА ГЕНТІШ
ТЕТЯНА КРЕНИЦЬКА
ВОЛОДИМИРА КОТИК
ХРИСТИНА ЛАШЕВСЬКА
ДАРІЯ ЛОМНИЦЬКА
ДАРІЯ МИКИТА
НАДЯ ПЛАКИДА
ЛЮБОВ ПРОКОП
СОФІЯ СОКОЛИШИН
МАРІЯ СТЕЦЬ
ОЛЯ ФИЛИПОВИЧ
ІРИНА ХМІЛЕВСЬКА
ОЛЯ ЧМОЛА

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої
МАМИ, БАБЦІ І БРАТОВОЇ

бл. п.

МАРІЇ КВІТКИ СТЕЦЮК

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в

церкві св. Івана Хрестителя — Нюарк, Н. Дж. в понеділок 23-го червня, 1986 р., в год. 6:45 ранку;
церкві св. Юра — Ню Йорк, Н. Й. у вівторок 24-го червня, 1986 р., о год. 9-ій ранку;
соборі св. Софії — Рим, Італія у вівторок 24-го червня, 1986 р.;
катедральному соборі свв. Петра і Павла, Мельборн, Австралія у вівторок 24-го червня 1986 року.

Про молитви за упокій душі Покійної просять:
син — ЮРІЙ з родиною
братова — МУХА із СТЕЦЮКІВ-ПІДГОРОДЕЦЬКА

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що у четвер, 5-го червня 1986 року, по довгій і тяжкій недузі, відійшла у Вічність, на 86-му році життя наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ І СЕСТРА

бл. п.

Антоніна з Дунайських ШКАРУПА

вдова по полковникові Тимофієві Шкарупі.

ПАРАСТАС відбувся у п'ятницю, 6-го червня 1986 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Головчаків.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — у суботу, 7-го червня 1986 р., о год. 11-ій ранку у церкві Покрова Пресвятої Богородиці у Пармі, Огайо. Похована на парафіяльному цвинтарі.

У глибокому смутку:
дочка — ТАМАРА УГЕРА
внуки —
ЮРІЙ з дружиною ШІРЛЕЙ
ІГОР з дружиною САЛІ
ВІРА з чоловіком БРАЄН
правнуки — МЕЛІСА І МЕЛІНДА
синова — ІВАННА
внуки —
РОМАН з дружиною ДЗЮДІ
МИРОН
сестра — ОЛЬГА з чоловіком ПЕТРОМ КРАВЧЕНКО
ближча і дальша Родина в Америці і на рідних землях

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що 28-го травня 1986 року відійшов у Вічність на 49-му році життя наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, СЕСТРІНОК, ЗЯТЬ

бл. п.

ІГОР ШАЛАУТА

ДОКТОР МЕДИЦИНИ
народжений 20-го липня 1936 року в Борщеві, Україна.

ПОХОРОН — відбувся в суботу, 30-го травня 1986 року з української католицької церкви Рождества Пречистої Діви Марії на San Fernando Mission Cemetery, Los Angeles, California.

У глибокому смутку:
дружина — АНЯ
дочка — НАДЯ
сини — СЛАВКО, МАРКО, АНДРІЙ
вуйко — д-р ЗИНОВІЙ СЕМКІВ з дружиною ЛЮБОЮ і дітьми ВОЛОДИМИРОМ, ЛЕВКОМ І ЮРКОМ
теща — ОЛЕНА ПЕРЕЦЬКА з дітьми ЮРКОМ й ІРЕНОЮ ОЛІЙНИК
ближча і дальша Родина в Америці, Канаді й Україні

Привітання...

(Закінчення зі стор. 1)

активну і посилену участь в підготові до святкування 1000-ліття Християнства в Україні у рамках вже існуючих крайових комітетів ЗСА і Канади.

РЕКОМЕНДАЦІЇ

1. Конвенція схвалює доручити Екзекутиві УНС подбати про надрукування наукової праці, присвяченої 800-річчю „Слово о полку Ігореві", при чому НТШ зголошує свою готовість разом з УНС підготовити відповідний текст проєкту цього видання.

2. Конвенція схвалює доручити Екзекутиві УНС подбати про видання пропам'ятної книги в 125-річчя смерти Тараса Шевченка, патрона УНС. Постійне фальшування поета й викривлювання його справжнього обличчя та його історичної місії в долі України робить це видання дуже побажаним і не менше скромним.

Ярослав Падох,
Почесний Член Головного Уряду УНС
і голова НТШ

Внесок: Головний Уряд УНСоюзу при висилці дивідендів долучить нотатку з увагою до членів, щоб перевірили по полісах своїх спадкоємців і належно упорядкували.

Відділ 450 (**Є. Мілянич**)

Додаток до Резолюції ч. 1.

З преси відомо нам, що багато тисяч родин евакуованих з околиць Чорнобиля зістали розбитими. Розділено дітей від матерей і родин і вивезені діти в інші міста, матері — в інші, а ще в другі — решту родин. Уряди хай провірять і постараються злучити родини разом.

Мирослав Кальба, Відділ 226

Резолюційна комісія:
Богдан Гнатюк (голова), ред. Василь Шарван (заступник голови), Ярослав Білак, Роман Дяків, мгр Володимир Сенежак, Богдан Робак, ред. Рома Гадзевич, ред. Зенон Снилик.

РЕКОМЕНДАЦІЇ СЕКРЕТАРСЬКОЇ КОМІСІЇ 31-ОЇ КОНВЕНЦІЇ УНС

1. Рекомендуємо, щоб за грамоти кляси W (на ціле життя) виплачувано повний зворот вкладок у формі дивіденди вже по скінченні 78 року життя, тобто рік скоріше, як було дотепер.

2. Рекомендуємо підвищити вік для видачі членові акцидентового забезпечення (АДД) до 60 року життя, а важність згаданої грамоти продовжити до 70 року життя члена.

3. Рекомендуємо, щоб всім активним членам, грамоти яких є важні 20 і більше років, виплачувати дивіденди за ці грамоти у висоті однорічних вкладок.

4. Рекомендуємо робити старання для злуки Відділів, які нараховують 25 і більше членів.

5. Рекомендуємо зладити інформативні брошурки для нових кляс забезпечення.

6. Рекомендуємо, щоб передплату „Свободи" включати до вкладок усіх членів без різниці статі.

7. Рекомендуємо, щоб висилати канадським секретарям оплачені зворотні коверти.

8. Рекомендуємо виплачувати своєчасно винагороди секретарям.

9. Рекомендуємо поміщувати посмертні оголошення у „Свободі" зразу після смерти члена.

10. Рекомендуємо влаштовувати кожного року на Союзівці центральні секретарські курси, а коротші курси по Округах та в місцевостях, де немає Окружних Комітетів. Першенство в центральних курсах повинні мати нові секретарі або такі, які ще ніколи не були учасниками таких курсів.

11. Відновити і продовжувати видавання „Вістей з Головної Канцелярії УНС".

Секретарська комісія: Роман Гарас, Михайло Захарко, Юлій Юринець, Тарас Сливінський, Михайло Дідух і Іван Яремчук.

Історичний...

(Закінчення зі стор. 2)

устроями системами — нам треба дивитись на добро української справи"...

Цікавою є стаття з 25-го лютого 1939 року п.з. „Казус Скрипник", в якій автор обговорює виступ посла Стефана Скрипника теперішнього Блаженнішого Митрополита Кир Мстислава, де він в польському парляменті солідаризувався разом із послом з Волині Бурою з галицькими послами. І ред. Кедрин з радістю стверджує, що „паде Сокальський кордон — ще не зовсім упав, але вже на наших очах паде"

Остання стаття ред. Кедрина в „Ділі" — це з 19-го серпня, здається, більше чисел до Америки не дійшло. Але дуже актуальною була стаття з 22-го липня 1939 року, в якій автор порушив дуже важливу ,а так дуже занедбану у нас справу, яку тепер стараємось трохи направити, а саме редактор підкреслює „брак інформаційної літератури про Україну в чужих мовах".

Реасумуючи сказане, ми бачимо в цілій журналістичній кар'єрі нашого сеньйора журналістичного звання, бистроту думки, далекозорість у підході до кожної проблеми, вміння аналізувати події, витягати з них зрілі висновки, при тому всі ці політично аналітичні статті є базовані на солідному довідковому матеріялі. Не диво тому, що так, як колись, так і тепер з ким не говорити, то кожний каже, що любить читати статті ред. Кедрина, бо вони цікаві, бистро написані і повчаючі.

Шкода, що ми не маємо високої журналістичної школи, бо я не вагався б вас достойний патріярше українських журналістів, пропонувати на декана журналістичної школи або професора журналістики.

На закінчення прийміть достойний пане редакторе побажання, щоб ваше журналістичне перо, чи радше тепер писальна машинка, не виходила з ваших рук і ви в доброму здоров'ї могли ще довгі літа служити своїм знанням і величезним життєвим досвідом нашій спільноті.

Українські ...

(Закінчення зі стор. 2)

Рідкісна платівка американської перерібки „Ой не ходи Грицю" у виконанні Бенні Ґудмана.

Американська перерібка „Ой не ходи Грицю", при своєму модерному звучанні (швидке темпо, джезова гармоніка і пружний ритм, новий, з гумором написаний текст — діялог дочки з матір'ю перед балем), затирала знайомі нам риси традиційно-трагічної української пісні. В Америці її навіть приписувано жидівське походження.

Відчувалась від років потреба відповідного вияснення у видатному американському джерелі. І це спростування прийшло, коли американський музикознавець Нет Шапіро у великому багатотомному довіднику п.з. „Популярна музика" (Ню Йорк 1968), вперше заявив публічно, що відомий американський „шлягер", „Yes My Darling Daughter", постав на основі саме української народної пісні.

Успіх молодого українця

Іван Дудинський, студент середньої школи і учень престижевої балетної школи „Ларкін Денс Студіо" в Мейплвуді, Міннесота, виступив з п'ятичленною групою танцюристів на телевізійній програмі „Джуніор Стар Сирч Шов" 26-го квітня ц.р. Ця група одержала першу нагороду — 5,000 дол.

І. Дудинський

Балетна школа, в котрій Іван вивчає модерні танці, вже п'ять років організовує виступи своїх студентів по всій Америці. Під час одного з таких виступів влітку 1985 року, розвідник з Джуніор Стар Сорч Шов запросив цю групу виступити в компетиції на телевізійній програмі. В лютому 1986 року молоді танцюристи взяли участь у двогодинній програмі в Голливуді під керівництвом відомого актора Ед МекМена. За гарне виконання танцю вони одержали першу нагороду.

Іван Дудинський є добрим учнем своєї школи і членом команди копаного м'яча. Цього року ця команда візьме участь в міжнародних змаганнях за чашу в Осло, Норвегія.

І. Дудинський плянує вступити на студії архітектури в Лос Анджелесі, а при тому продовжувати кар'єру в ділянці модерного танцю. Він, його сестра Наталка і батьки Ірена і Мирон Дудинські є членами української католицької церкви св. Константина в Міннеаполісі, де Іван служив вівтарним хлопцем і якийсь час був членом ансамблю українських народних танців.

Н.Н.

Рік...

(Закінчення зі стор. 2)

монтоні від 13-го до 15-го червня ц.р., на який прибудуть вояки всіх українських збройних формацій, від Усусусів до Упівців включно. Над оформленням і програмою з'їзду працює вже підготовча комісія. В програмі з'їзду передбачується виставка пам'яток української зброї в Музеї-Архіві, бенкет, масовий концерт, відзначення з'їзду і Богослуження в церквах Едмонтону.

Під час з'їзду будуть зроблені підсумки праці українських вояків Канади з українських відділів Канадського Легіону і зокрема Союзу Українських вояків Канади (ЮКВА) і напевно всіх ветеранських організацій з інших країн. Верховне Командування Канадського Легіону погодилося на офіційне членство Братства колишніх вояків Української Дивізії УНА в ЮКВА і через неї посередньо в Канадському Легіоні. Варто також пригадати, що у Першій світовій війні 10,000 українців-канадців воювало в канадських мундурах, оборонявчи також волю, спокій і добро Канади. В Другій світовій війні вже 40,000 українців-канадців брало участь, а по війні зареєстровано в Канаді аж 36 українських відділів Канадського Легіону; а осяги українців-вояків Канади були великі, бо сотні їх здобули старшинські ступені і медалі за заслуги і геройство. Але вже і в першій війні українець, вояк Канади Пилип Коновал здобув найвище в той час імперіяльне відзначення — Хрест Вікторії. При нагоді Світового З'їзду Українського Вояцтва заплановано збудувати йому пам'ятник. У З'їзді візьме також участь генерал Й. Р. Романов.

Шкода, що не знаємо інформацій про працю і досягнення наших ветеранських організацій в інших країнах. Сподіваємося, що власне цей перший Світовий З'їзд скоординує свою працю і такі інформації напевно швидко одержимо. З такими плянами успішно проведений Світовий З'їзд Українського Вояцтва не тільки добре започаткує проголошений Рік Українського Воїна, але також зміцнить зв'язок і дружбу колишніх ветеранів українських формацій і їх працю для добра українського народу.

Величава духовна Академія

Академія відбулася в неділю, 1-го червня ц.р., в акустичній залі Кін Коледжу, в Юніоні, Н. Дж.

Із дбайливо зредагованої програмки довідуємося, що академія була влаштована заходом Патріярхально - Громадського Комітету в Ню Джерзі. У склад цього комітету входили 66 осіб, і всі їхні прізвища були поміщені на програмці.

Шляхетною ціллю академії було віддати поклін катакомбній Українській Церкві в сорокові роковини переслідування. І та ціль була повністю досягнена. Оформлення сцени із портретами усіх наших Владик, святих мучеників за Церкву, віру і народ, творили відповідне тло для досягнення вищезгаданої цілі.

Академію відкрив голова Комітету ред. Василь Пасічняк коротким привітальним словом. У другій точці програми, зворушливо милі, діти поклали квіти під портретами мучеників Церкви. У наступній точці о. Роман Мірчук виголосив англійською мовою доповідь на тему „Катакомбна Українська Церква". Дозволю собі на одне додаткове спостереження. Недавно о. Роман Мірчук виступив із доповіддю англійською мовою в ратуші міста Перт Амбой з нагоди щорічного святкування Дня Української Незалежности. Після тієї доповіді посадник міста не міг надякуватися о. Романові за цю доповідь, підкреслюючи головним чином факт, що ця доповідь роз'яснила йому проблему України, змагання її народу за волю і її сучасне політичне положення в т.зв. Совєтському Союзі. Це доказ того, як дуже потрібні нам роз'яснювальні доповіді для англомовного світу англійською мовою.

В четвертій точці програми був виступ мішаного хору „Думка" з Ню Йорку під диригентурою С. Комірного у фортепіяновому супроводі Тані Поташко. Це була корона Академії. Твір А. Гнатишина „Богородице Діво" із сопрановим соло С. Качарай, і „Дума про Почаївську Божу Матір" М. Леонтовича сольо-баса М. Невмержицького, були виконані з такою прецизністю інтонації, ритмічної точности, динамічних нюансів і молитовного настрою, що рідко коли мені доводилося, слухаючи різних хорів, почути ці пісні у такому досконалому виконанні. І хоч у деяких наступних піснях, у виконанні цього хору, я мав би малі критичні зауваги, а одначе, не буду їх наводити, щоб не притемнювати світлого враження і вдячности за перші дві пісні. Крім цих пісень, „Думка" ще виконала „Слава у вишніх Богу", Концерт ч. 6 Д. Бортнянського. У другій частині Академії хор виконав „Кавказ" Т. Шевченка, муз. С. Людкевича; „Україна", сл. Т. Шевченка, муз. Р. Давидовського; „Владико неба і землі", муз. С. Гулака-Артемовського, з сольо тенора В. Шевеля.

О. Зінкевич виголосив доповідь п. наг. „Нездоланість Української Церкви". Про цю доповідь вистачає така оцінка одного із слухачів: „Вже тільки задля одної доповіді варто було приїхати в таку спеку на цю Академію".

Виступ молоденької учениці УМІ Мірям Худьо кляси Г. Клим, яка виконала на піяні твори українських композиторів, був милою несподіванкою. Браво! молодій піяністці і її учительці. Вона виконала „Два ескізи" — М. Лисенка, „Думу" — В. Довженка і „Гуцульську токкату" А. Кос-Анатольського.

Рецитація Марти Шраменко віршів Р. Завадовича і Ігоря Калимця зворушили слухачів до сліз.

На закінчення програми знову виступав хор „Думка" із вищезгаданими творами, а всі присутні разом із хором, стоячи, проспівали спонтанно „Боже Великий, Творче Всесильний", муз. і слова Романа Купчинського.

Роман Левицький

